

Tadeusz Chabrowski

ELMÉLKEDÉS

(Medytacja)

Reggeli töprengésem idején
úgy éreztem magam, mint a sofőr,
aki egy lámpavasnak rohant,
mely hirtelen kerubbá változott,
a fénytől vaksi tekintettel.

Az én kerubom atombombaként ragyogott,
arra gondoltam, hogy ő Isten,
amikor összetört térdéből szivárogni kezdett a homály,
oly gyöngéd, mint a kínai selyem,
szárnyából pedig kiszakadt három szürke toll,
arra gondoltam, hogy nem mindenható,
megérintetem az érzéseimmel és megcsókolhatom,
akár egy székesegyházi ereklyét.

Soha ehhez hasonló nem történt még velem,
bizonyára az isteni kegyelem mennyköve volt,
egyenesen a gerincvelőmbe csapott.

A HÁROM MUZSIKUS

(Trzej muzykanci)

Figyeljék meg Picasso *Három muzsikusát*,
többé nem akarnak hiú világfik lenni,
dacosak és szeretőikre féltékenyek.
Persze, hogy nem! Ehelyett egy alacsony
padon ülnek, kubista öltönyben,
zakójukon újságkivágások virítanak,
kissé különc módon játszanak hangszerükön,
mik trombitának, gitárnak, zongorának tünnek;
dallamuknak nincs hangneme, sem nyelve,
az ecsettel festett kottasorból árad.
Visszhang hordja körbe a ködös esti utcákon,
ritmusra tapsolnak az átjárók,
a refrént a távoli dagály mormolja.